

Право въ мене поглѣдна,
 Войводата мя видя;
 Въ чървенъ алентъ ся приобърна,
 И на часа притърчя.

Въ долъ.

Позна мя, познахъ го,
 Имена си повикахме,
 Въвъ минута дочакахъ го,
 Пріятелски — пригърнахме;
 Радостъта ни попристана,
 Братски ми ся поздравихме;
 Отъ рѣцѣ мя силно хвана,
 Послѣ кат' ся цѣлунахме.
 „— Бе. . . . о! Братче мой!“
 Проговори първо той.
 „— Каква случка тя принѣди?
 „Да ся скыташь тѣдявасъ;
 „Азы тукъ тѣ не чякахъ,
 „Ил' тѣ татко ти праводи?“
 „— Ей, мой братко, е!“
 Набялено отговорихъ. —
 „— Нямамъ татко да мя кара:
 „Да излѣзж клятва сторихъ,
 „Зла неволя мя накара.
 „Турско ухо мя усѣти,
 „Тѣхна ярость мя сполѣти;
 „Въ гора влязохъ, ся принѣдихъ,
 „Мѣшки бѣда си отпѣдихъ.